

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ Κ. Θ. ΒΕΛΙΑΝΙΤΗ

ΤΑ ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΑ

(Σελίς καθυστερησκάς)

Η πολλά χρόνια τὴν καρναβάλια ἐξακολουθοῦσαν εἰς τὰ Ἀθήνας παρουσιάζοντα τὴν αὐτὴν μορφήν: Ἡ γκαρνά, τὸ γαϊτανάκι, ὁ φρενοματρός, ὁ φράξ με τὸ σέκο, τὸ ὅποιον ἦτο τὸ δέλεο, καὶ ἐμάζων τὴν καρδιά, ἦτις ἀπαλάσσει τὸν παρακολληθὲν εἰς ὅλας τὰς ἀγκυλίας τῆς μικρᾶς τῆς πόλεως, αὐτὴ ἦτο δὴ ἡ ἀποκρημνιστὴ νύμφη. Ἐνεφανίσθησαν βραδύτερον ὁ πλανόδιος Καρναβαλῆς, παρακολληθῆναι ἀπὸ τραγῆδον τύπανα καὶ τέλος οἱ ποιητὴ τοῦ Κάφρου, σατυρίζοντες τὰ συγγαμνα πρόσωπα καὶ πράγματα. Οἱ διαπρεπέστεροι τούτων ἦσαν ὁ κατὰ τὰς ἄλλας ἡμέρας τὸ χροῖον φρενοματρός, ὁ ὄδηγος τῶν γαϊτανῶν τοῦ φρενοματρός με λυχνία καὶ φράξ τῆς ἐπιτοχῆς Γαϊτας καὶ ὁ κοσμηματοπράχος Θεοδοσίος. Περὶ τοῦ τελευταίου τούτου ἔχω γράψαι ἄλλοτε δια μαζῶν. Ἐγράψαν δὲ καὶ εἰς τὸ «Μπουκέτο» τελευταίως ἀρετὰ.

Ὁ Γαϊτας, φέρων δις ἀνοδοὺν τὴν διάσημον Τριβλοκατερίναν εἰς τὸν κόλπον τοῦ ἐπιματωθῆναι ὅπου ἐπαγγέλλονται καὶ ἀπρηγέλι διατίθη ἀνταρθῶνα ἀπεθνήσκοντες πρὸς τὸν παρακολληθῆναι τὴν παρὰστασιον βραδέα, Μερικά ἀπὸ τὸ διατίθη αὐτὸ καὶ παρῆναι εἰς τὴν νύμφην. Ἐν ἀπὸ αὐτῶ ἐγενε δια μίαν φρενοματρίνην κούρην, ἀρῶνος καθηρητὴ τὸ Πανεπιστήμιον, ἡ ὁποία ἐφραξῆς γὰρ, ὅπου αὐ κούρην τῆς ἀρετῆς κατὰ τὴν ἐπιτοχὴν τοῦ Ὁδοῦτος. Ἡ κούρην αὐτὴν διακρίνοτε εἰς ἓνα παιδίον, μετὰ εἰς ἓνα θυλὸν κούρην κτινύον κατὰ τὴν τελευταίαν ἡμέραν, ἀπὸ τῆς διάσημον Γαλιλία ἀρίστημον μαντίαν Ἀλῆν. Ὁ Γαϊτας ἀπέπαισε με ἔφασιον πρὸς τὴν ὁμοίαν φρενοματρίνην κούρην, τῆς αὐτῆς:

Να μὴ κούρην με τὸ φρενί,
 Λὸν τῆς εὐσεβείας ὁ ἀνδρας τῆς πελοῦς
 (καίτοι!)

Μετὰ εἰς τὸ πλῆθος ἦτο κατὰ συνήθειαν καὶ ὁ Ἀλῆνης Στρατηγόνατος, φέρων καὶ αὐτὸς τὴν χρυσοφρενοματρίνην καὶ τὸν εἰς γαϊτανῶν ὁ Ὁδοῦτος ἀπὸ Μοναχον, ὅπου τὸν εἶλεν ἀκαλοῦσθαι μετὰ τὴν ἐκθρόνισίν του. Ἐπειθῆσαν αὐτὸν εἰς τὸ κούρην ὁ Γαϊτας ἀνεπαύσασαι:

Νὰ κ' ἕνας φρενοματρίνης,
 Ζῆτω ἡ Ἑλλάς!

Ἡ ἀθηναϊκὴ ἀποκαρὰ μέχρι τοῦ 1889 ἐκρίσθητο με γαλιὰ ἐπεσοῦσα, Ἀπερῆσαντο λοιπὸν τότε, μερικά νεῶν δημοσιογράφοι καὶ ἐπιτροπὴν, να συστήσωσιν ἀποκρημνιστὴς παρελάσεις, ὅπου ἐγένοντο εἰς τὴν Βενετίαν, τὴν Ρώμην καὶ τὴν Νίκαιαν. Ἡ Ἐλκρησάσιος ἐγενε τὸ κέντρον τῆς κινήσεως ταύτης. Ἀθηναῖοι κούρην εἰς τὸ κούρην να μὴ προσήκη τὸν ὀδοῦτος τὸν διὰ να ὀμοιωθῆναι βραδέα διὰ τῆς καλλιτέρας μορφαρῆς, ἔφρανα ἐπὶ ταμίαις τὸν κομητῶν καὶ αὐ ἐπιτοχῶν με δεκάδραγμα καὶ πεντάδραγμα μες ἐστῆλλοντο ἀφθόνως. Τὴν μεγαλύτερην προσήκη τὴν διεθεσαν ὁ Στρίφτης Σωλοῦδος, ὁ ὁποῖος μὲ ἀπέστειλε 100 δρα, ἀνοδοῦσας αὐτῆς με μίαν ἐπιστολὴν πρὸς ἐμὲ, εἰς τὴν ὁποίαν ἔφραγε: Λαζβάνεις ἐσωλοῦδος 100 δρα, διὰ τὸν μακαράδες σου καὶ πιστεύω να μὴ μοῦ τὰς καταλογίης ὡς φραγὸν ἐπιθῆναι κατῶς.

Ἐτοι καθυποθέσαμε να ὀμοιωθῆναι τέσσαρα βραδέα, καὶ τὴν τελευταία Κυριακὴ τῆς Ἀποκαρᾶς ἐγενε αὐ ἀπελάσεις τὸν μεγαλύτερον ὀμοῦτον με τῆς μορφαρῆς. Με Ἀθήνας δὲν εἶχαν παρῆσθαι ὀδοῦτος εἰς παρομοῖον θεῖμα. Οἱ δρόμοι, ἀπὸ τῶν ὁποῖους διὰ ἐπερῶσαν, εἶχαν γερῆσαι ἀπὸ χύμου. Με Ἀθήνας καὶ ὁ Πειραιεὶς εἶχαν ἀπὸ τῆς μεσημβρίας τεθεῖ εἰς νύμφην. Με συνοικίαι εἶχαν ἐρημωθῆ καὶ οὔτε ἡ Κορυθὴ Μαριά εἶχαν στο σάπι τῆς.

Ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια παρακολληθῆ τὴν παρελάσιον ἀπὸ τῆς ταράσας τοῦ Ἰαυρογείων τὸν Οἰζονομικῶν, φιλοξενουμένη ἀπὸ τὸν Χαρίλαον Γουζιῶν, τὰ κούρην τὸν δρόμον εἶχαν στολισθῆ με πολεμῆσιον, καὶ τὸ πλῆθος ἐκθῆνον ἔβλεπε να περῶν ἡ βασιλίσσα τῆς Ἀποκαρᾶς εἰς τὸ φρενί τῆς, τὴν ὁποίαν παρῆσαν με μισθῶν ῥώσση κοκκάτια, ἕνας ἔξ μετρον Βίωμαξ με τὴν ἐπιτοχῆ εἰς τὸ χερί: Ἡ Γερμανία μόνον τὸν Ὅσον φρενίταις, «Ὁὶ Κανταδόροι με κούρην» καὶ μαντοῖαι τραγοῦδοῦντες ἀποκρημνιστὰ ἄσματα. «Ὁὶ Φλωρεντινοὶ μερῆσανε», μία μορφαρῆ τὴν ὁποίαν εἶχε παρῶναι τὸ προσώπιον τοῦ ἐφροματρίνου τοῦ Ρώσση, μία ἄλλη, εἰς τὴν ὁποίαν διεπρεπεν ὁ Γεώργιος Πῶτ καὶ

ἡ ὁποία διεκομῶδοσε τὴν ἐπιτοχῆν τοῦ λατοῦ Λουκά Μπέλλου, ὁ ὁποῖος εἶχε βαλῆ καὶ ἐπαιθῆσθαι ὅλας τῆς φρενοματρίνας τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἔφρασε τὸν τίτιον: «Τὶ τῆς φρενίταις!». Γουζιῆς, τέλος, ἔφρασε τὸν Γαϊτα, τὸν Θεοδοσίον καὶ τῆς Τριβλοκατερίνας, διεκομῶδοτε τὸν παρῶναι «Στρατ. Ντιστεγγίς».

Κατὰ τὴν ἐπιτοχὴν ἐκρίνη μὴ ἐφραγῆ δέσποιν εἶχε σὺλλῆβη τὴν ἰδίαν να χορηγῆ τὴν κούρην εἰς τῆς καὶ ἀνεῖρητε τὸ «Στρατ. Ντιστεγγίς», τὸ ὁποῖον δ' ἀποτελεῖτο ἀπὸ 52 πρόσωπα. Τὸν ὀμοῦτον αὐτὸν τὸν εἶχε παρῆ ἀπὸ τὰ χωριά τῆς τριβλοκατερίνας. Τὸ κούρην λοιπὸν τοῦ Γαϊτα εἶχε μετασηματωθῆ εἰς σάσιον καὶ ἔφρασε εἰς ἓνα κούρην ἐκθῆνον μερῆσασθῆς ἡ Τριβλοκατερίνας, ἔφρασε δεῖξαι τὸν Γαϊτα καὶ ἀριστῶτα τῆς τῶν Θεοδοσίου, φέρωντες τὸ τότε εἰσῆδθῆ σάσιον. Τὸ πλῆθος ἐκρίνη τὴν μορφαρῆ με ἀρῆσθαι ἐκθροῦσασθαι, ἀίτημα, ὅπου ἐφραγεν ὁ Ἰωάννης Κανταδοῦρος, τὸν φρενοματρίνον τοῦ λατοῦ.

Ἄλλ' ἡ μορφαρῆ ἡ ὁποία ἐπεβλήθη καὶ ἡ ὁποία ἐφραγῆ τὸν κούρην ἦτο «Τὸ πανῆλλιον φρενοματρίνον» τοῦ λατοῦ Ἀρημῆριον Κούρην. Ἡ φρενοματρίνη τοῦ λατοῦ ἦτο ἀπρημῶτος καὶ εἰς πᾶσαν παρῆσθαι ἐξεδιόχθη, Σουθεσαν ὅπου μίαν ἔφρασαν κούρην, παρῆσθαι ἓνα κούρην ὀμοῦτον ὀμοῦτον καλλιτεροῦσθαι καὶ ἐπαιθῆσθαι ἔκθῆνον μερῆσασθαι τὸν κούρην. Κατὰ δὲ ἀπὸ τῆς ἐξῆδθῆ τῆς ἐπιτοχῆς ἐκρίνη ἡ μικρὴ τὸν κούρην. Με ἀπρημῶντες αὐτὴν ἡμέρας ἦσαν ὁ στρατηγός, ὁ ναύαρχος, ὁ πῶτ, ὁ βουλευτῆς, ὁ κτηνίατρος καὶ ὁ ἐκρίτης τοῦ Νομηματρίνου, τὸς ὁποῖους ἐπαύσαν μετὰ τὸν Κόζων νεροῦ τινες λογοῦσθαι. Ἡ παρῆσθαις ἦρχε με τὸν μορφαρῆ τὸν στρατηγόν, ὁ ὁποῖος ἔφραγε πρὸς τὸ κούρην:

Μὴ νεῖρητε πῶς εἶμαι, βρεῖ παιδί,
 (εὐλόγος,
 εἶμαι στρατηγός βαρβάνος, ἀλλὰ νερο,
 (καὶ δὲ!
 Ἄπ' τὰ παιδικὰ μου χροῖον ὀλο σο,
 (λερῶ,
 Καὶ γ' αὐτῶχο τὰ γαλιῶνα πῶκα
 (σὸ λατοῦ,
 Μιὰ δὲν μοῦφρη' ἀπ' τὰ χεῖρα κῆ,
 (φρενί φρενί,
 Κ' ἐσφαρα παντὸ κασικίον, κούρην
 (καὶ πούρην,
 Με σὲ γὰρ φρενί καὶ μου κοουζῶσανου,
 (σὴ)
 Ἐπαιθρα κ' ἓνα γαλιῶν παρῆσθαισιό.
 Ἐπειτα ἐνεφανίσθη ὁ ναύαρχος τὸν φρενοματρίνον, ὁ ὁποῖος ἔφραγε:
 ΝΑΥΑΡΧΟΣ.—Εἶμαι ναῦτῆς ἐσκου-
 (σῆσιος, ἀλλὰ σὴν ἔφρα...
 ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ.—Καὶ σὴ θάλασσα
 (δὲν μῆκη οὔτε μὴ φρενί,
 ΝΑΥΑΡΧΟΣ.—Γιαρ' ἡ θάλασσα με
 (πῶναι, ἀλλὰ εἰ μ' αὐτό;
 ΠΑΠΑΣ.—Καὶ με τριαντῶ!
 ΝΑΥΑΡΧΟΣ.—Δὲν σὲς λέω κούρην
 (λόγια, οὔτε χωράτ,
 Περῆμεν μὲν γαλιῶν τὰ θωρακῆτῆ!
 Ἄλλα καὶ ἢ αὐτὸ τὸ πλοῖο πού ἐδῶ
 (καὶ τὸ

Τὸ Τσοπανοπούλο
 (Τὸ καλλιτέχνος κ. Βαλοσάκη, διακομητῆ τοῦ «Κορυμῆου»)

Στὴν Ἀγία Σοφίᾶ τῆς... Τῆνον σάν πούρην πετῶ!
 Νὰ, φαρῶ, πῶς με φρενοματρίνον Ἠπειρῶς καὶ Κρητῆ
 «Ἐμα, ναῦαρχὲ μου, ἐμα...»
 ΟΛΟΙ ΜΑΖΥ.—Στὸ Ἀροκαίτι!...»

Με τῆς σῆσῆ τὸν ὀλοῦ οἱ ἦμερς τοῦ «Πανελλήριον φρενοματρίνον» διεκρημῆσαν ἀπὸ τὸ κούρην τὰ παρῆσθαι τὸν. Ἀποῦμαι ὅτι δὲν ἐνθῆμοῦμαι ὀδοῦτος τὸν γερῆσθαι φρενοματρίνη καὶ πνεῖμα σῆσθαι τῆς κούρην αὐτῆς. Διακρημῆσαντο ὀμοῦτον ὀμοῦτον σὴν ἡμερην με μερικά τὸν αὐτῶν, ὅπου τὸν λατοῦ:

—Ἀπὸ τότε πού ὀπιστία κούρην τῆ γῆ,
 Πᾶνε πῆτὰ τὰ πετραχίλια, πᾶνε κ' οἱ λαγοί.
 Πῶνε τ' ἀγισμαῖνα χροῖνα, εἰσεθῆ παιδί,
 Πῶχα καθε ἐξδοράβη νέα παλαδί.
 Πῶνε τὰ χρυσὰ νύχθηα σὶ γονιά ἐσθῆ,
 Πῶν' οἱ πῆτες πῶν' οἱ κούρην...
 ΟΛΟΙ ΜΑΖΥ.—Τῆ Σαρακοστή!...
 ΠΑΠΑΣ.—Πᾶντα κούρην, πᾶντα τέφρα, πᾶν' ἀπα-
 (τῆτῆ,
 ΠΟΙΗΤΗΣ.—Στρογγυλὸς, παλῶ, ὁ κόσμος καὶ θα-
 (τρακανλῆ.

Ἐπὶ τέλος ὁ ποιητῆς, τὸν ὁποῖον ὑπεκρίνοτε ὁ ἴδιος ὁ Κόζ-

πος, έτερείμισε την παράστασι, άπαγγείλας τούς έξής στίχους:

—Πρός τά γέφυρ άνηνούμαι άεροβατών,
 Και τών 'Αθηνών άφίνο τόν κοινοτόν!
 'Από τ' ούρανοú τή ύψη βλέπω μία χαρά,
 Τής άστειάς πρωτευούσης καθι μασκαρά,
 Κ' έλαθε όλοι μασκαράδες, δέν σάς περγελώ,
 Κι' όσα θέτε λέγετε με ποιητή τρελλό.
 'Ο λιγυρός έκείνος νέος πού φορεί γυαλιά,
 Και αυτός έδώ πού έχει φροκώνη κοιλιά!
 'Ο κομπός αυτός μεσίτης πρώην ναργιλές,
 Και αυτός ό τραπεζίτης, άλλοτε χαλές.
 'Ο λιμοκοντόρος ούτος, κυνηγός προικόν,
 Και αυτός ό διπλωμάτης, πρώτος τών βλακόν.
 Και ό πρόξενος έκείνος με τό ύψηλό
 Πού θά ήτο γι' άλλη χρήση ίσως πιά καλό!
 Και αυτός έδώ σιμά μου, μά κι' αυτή έκει,
 Και άρσενικοί τοντίστιν ώς και θηλυκοί,
 Κ' όί κραιπά πού μ' άκρωτούντα μετ' σεβασμού
 ΟΛΟΙ ΜΑΖΥ.—Είνε όλοι μασκαράδες!

ΠΟΙΗΤΗΣ.—'Όλοι πλήν εμού.

Φυσικά, τό «Πανελλήνιον Φρενοκομείον» ήτο ύπέρτερον τών σινηθισμένων παραστάσεων τής 'Αποκηρύξ. Είς αυτό ύπήρχεν όλο τό πνεύμα τού συγγραφέως τού «Μπάροκα Γρακουή» και τής «Δύρας τού Γεω-Νικόλα», ή ό ποία ήρηνε άφροσύνη κά βίση, έστειρα άπ' όλίγη, τριμυζόν θάνατον άπό την σφαίρα ένος παρώνους, μέρα είς όλη τού την άδούα ό ποιητής.

Επί δευ-τοία γυόνια τά άθηναικά κωμικά έξηκολούθησαν έτσι, άλλ' όπως σιμύσαιν ής τάς 'Αθήνας, έξέθυσαν γα αυτά και μετά τινας άσπειρας, όχι μόνον έπαισε να εισέρχεται είς την πόλιν μεγαλοσπετός ό Κοσμάδαλος, άλλ' έξηρανόσθη και ό γαίτρος με τό σφουταλά, και ό ψαράς με τό σίκο και ό ποιητής τού κάφρον, Μόνη ή γκαυήλα, προσδένουσα είς πολιτισμόν, περιέρχεται άκόμη τούς δρόμους χορευούσα άντί τού παλαιού κωμικού, τό τούτλεστον.

ΘΕΟΔ. ΒΕΛΛΑΜΑΝΙΤΗΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΔΑΣΚΑΖΕΤΕ

Τό κριό νερό, κατά τή γνώμη πολλών γιατρών, είναι τό καλύτερο διεγερτικό τής καρδιάς.

Τά ποιήμα όταν κοιμιάζον γυρίζον πάντα τό κεφάλι τους προς την διεύθυνση τού άνέμου.

Η μικρότερη μέρα είναι στή Φινλανδία,όπου διαρκεί μόνο τρείς ώρες.

Τά τεχνικά χέρια και τά τεχνικά πόδια ήσαν γνωστά και στους άρχαίους Αιγυπτίους.

Μία κηφήνη με 5.000 μελίσια παράγει κάθε χρόνο πενήντα λίτρος μέλι.

Στήν 'Ιαπωνία, τήν ήμέρα πού παντρεύεται μία κόρη, οι όικείοι της κάνουν... νεκρώσιμη τελετή, για να δείξουν έτσι ότι ή μελλοντική χάνετα για πάντα άπό τήν οικογένειά της.

Κάποιος Γάλλος ιστορικός έδημοσίευσε μία μελέτη, στην όποία ύποστηρίζει ότι ή 'Αμερική άνεκαλύφθη για πρώτη φορά στά 1150 υπό τόν Νορμανδόν.

Στό Ζαχαράντο τής 'Ιταλίας γεννήθηκε ένα παιδί, τού όποιου ή ή ό πατέρας, ό πάπός, ό προσπάτος; κι' ό προσπάτος τού πατέρα του!

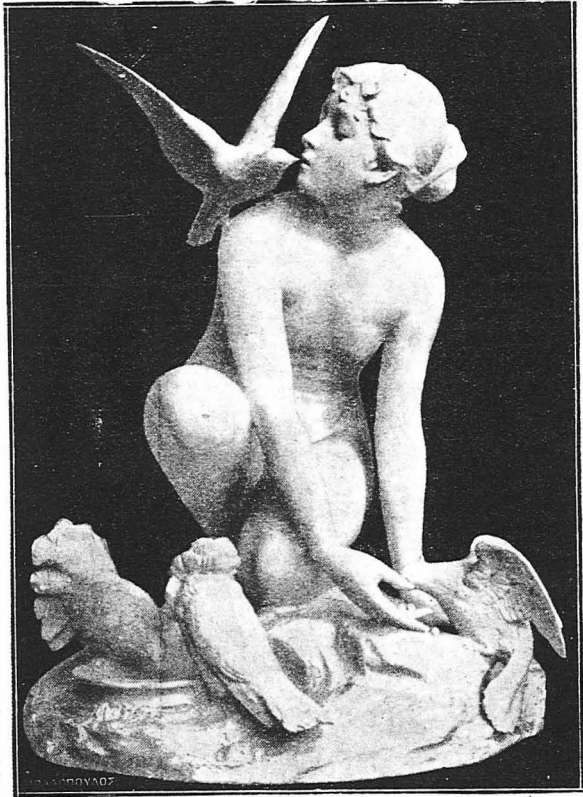
Απεδείχθη άπό τούς ιστορικούς και ή πραγματίσσια Χατσοιτιπού τής 18ης βασιλικής δυναστείας τής Αιγύπτου, έφερε μακρυνά γενειάδα, ή όποια τή έκανε να μοιάζει με άνδρα.

Ο λορβίμος φιλόσοφος και συγγραφέας Ζάν Ζακ Ρουσσώ άπέθανε στην πόλι 'Ερμενόν τής Γαλλίας.

Υπερλογιστή όπεί 30.098 'Αμερικανών δημοσιογράφων όί 2.400 είναι γυναίκες.

Στό 'Ασομ τής 'Αθισσονίας έχουν τή συνήθεια, όταν κανείς κωμωποιή άπό άλλον, να δένη τήν άκρη τού φορέματός τού έχθρό του άπ' τήν άκρη τού δικού του και να τόν άδηγή έτσι στο δικαστή.

□ □ □ ΓΑΥΠΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ □ □ □

Τό Ποίημα τών Περισσιών (Τού Κ. Μπέρνιδικτς)

ΤΑ ΛΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Πρός ένίσχυσιν τής «'Ακροπόλεως». 'Η προσπάθειες τού κ. Ζευγώλη. Πώς γεννούν ή πάπιες και πώς ή κόττες. 'Εξωφρενικές έπιγραφές. Τό γλωσσικό ζήτημα και τό Πανεπιστήμιο. 'Ενα χαριτωμένο ανέκδοτο. «Ποίος έξέχασε τήν τροφή του;».

Μία φορά, ό φίλος δημοσιογράφος κ. Γεώργιος Ζευγώλης, άνέλαβε να προμηθεύη μερικές ρεζάλιας στην «'Ακρόπολι», για να ένισχύση οικονομικός τόν μακαρήτη Γαβριηλίδη, εύρισκόμενον σε δύσκολές ήμέρες.

Διαχειριστής τής «'Ακροπόλεως» τότε ήταν ό Κώστας ό Κατόρης, ένας άπό τούς καλύτερους σημερον παραγγελιοδόχους τών 'Αθηνών, οικονομικός δε διεθνούς τής «'Ακροπόλεως» ό Πέτρος 'Αθιοτίδης, γνωστός διανομητής και δικηγόρος σημερα στή Θεσσαλονίκη. 'Ο κ. Ζευγώλης άπρηθήθη σε μερικούς μεγάλους έμπορους, φίλους του, και ζήτησος τήν ρεζάλια τούς για τήν «'Ακρόπολι».

Κανένας όμως δέν ήθελε να δώση γιατί, εκτός τών άλλων, και κανένας σκεδόν έμπορος, τότε στην 'Αθήνα, δέν είχε ιδέα τί έστι ρεζάλια και πόσο άπαραίτητη τού ήταν για τή δουλειά του.

Μία μέρα ό κ. Ζευγώλης έπισκέφθηκε ε' ένα γνωστό 'Αθηναίο μεγαλοκαταστήματόζην. 'Αλλά τ' έκείνος τού άνήφιχε. Φεύγοντας λοιπόν άπελαπισμένος, στάθηκε για μία στιγμή στην πόρτα τού καταστήματος και άνεν να τού ήθε κάποια φαινή ιδέα, Ξαναγύρισε πίσω, πληρώσει τό μεγαλοκαταστήματόζην και τού είπε:

—Λέν μου λέε, άγαπητέ μου, σοφ' έτιζε ποτέ να δής πός γεννίσει ή πάπια τ' αυγά τής και τί κάνει άνα τά γεννήσει;

'Ο έμπορος, πού τής άπροσδοχίτου αυτής ερωτήσεως, έγινε έξοτός.

—Λοιπόν, άκούσε τό άπό μένα, ανήλιος ό κ. Ζευγώλης. 'Όταν κάνει ή πάπια τό αυγό της, τ' αυγά έτοι κωμ-χρόα και φωνή, 'Ενώ ή όρνιθα, είσάτε πός γεννάει ή όρνιθα;

—.....
—'Ανα κάνει τ' αυγό της ή όρνιθα, φρονόζει, μηχανοεύχεται, κωμάρζει, ξεφονιάζει και ξεκουράζει όλη τή γειτονιά. Κάνει, βλέπετε, τή... ρεζάλια της ή όρνιθα. Και τ' άποτελέσματα είναι γνωστά: Τά αυγά τής όρνιθας έξοδώνονται κατά έξατομώρια, ενώ τής πάπιας είναι άγνωστα σκεδόν.

'Η ιστορία δέν άναφέρει άν, μετά τό έπιχείρημα αυτό, έδωσε τή ρεζάλια τού ό 'Αθηναίος μεγαλοκαταστήματόζην.

Νά τώρα και μερικές άκόμη έξωφρενικές έπιγραφές καταστημάτων τής Παληάς 'Αθήνας:

'Επιγραφή Ξυλοπωλείου:
«Σύλα για μουγάδα και για... ζίσταμα».

'Επιγραφή ζουροίας:
«Κουρέθι ό Καλλοπισμός τού 'Ερωτός (!) Γοηγορ. Παντριμ-

νον ή Κορτάκια».

'Επιγραφή μικροεργαζου:
«Κατάστημα ή 'Αφογος Στάσις. Αίρα άπ' όλα!»

***

Κατά τήν έποχή τών μεγάλων γλωσσικών κωμωδών στο Πανεπιστήμιο, όπου οι φοιτητά είχαν διαφρδή σε καθαρωνοσηνάους και σε δημοτικιστάς—οί πρώτοι με τόν Κόντο, οι δεύτεροι με τόν Ιερονόαδην—μερικοί όπαδοί τού πρώτου θέλησαν να ρεζέλλουν τόν άρχηγό τών άντιπαύων.

Πριν λοιπόν ό Βερνοράδης άνεβή στην έδρα του για να διδάξη, πήγαν και τού έβάλαν άπάνω κάμποσα άχρημα, για να τόν φέρουν σε δύσκολη θέση.

Μόλις όμως τά είδε ό καθηγητής, γύρισε προς τό μέρος τών φοιτητών και ρώτησε με τόν φυσικώτερο τόνο:

—Λέν μου λέεε, παρακαλώ, ποίος γάιδαρος Ξέχασε δώ πάνω... τήν τροφή του;

